

Papadia (File din cartea naturii)

de Ion Agarbiceanu

Deoarece primavara intarziase foarte mult, vanturile de la miazanoapte se dezlantau din ce in ce mai mult, profitand de absenta anotimpului brodat cu ghiocei.

Iarna i-a declarat raboi primaverii si, in cele din urma dupa o lupta catastrofala ce parca a despicat cerul in doua, primavara a iesit biruitoare, slabita de puteri, dar cu zambetul pe buze.

Natura s-a retrezit la viata si odata cu ea si papadia. Anicuta a descoperit aceste flori din intamplare. Intr-o dimineata, privindu-le cu mare atentie a observat ca si albinele se aflau in polenul florilor, lucru care I s-a parut si mai interesant si mai unic spre deosebire de celelate flori.

Fetita, nemaivazand asemenea flori de aur, s-a dus degraba la fratele sau si l-a anuntat si pe acesta ca au inflorit banutii galbeni.

Micuta a aflat ca acele flori se numesc "papadie". Neparandui-se frumos un astfel de nume pentru niste flori ca scoase din rai, se duse la bunica ei, intreband-o daca acela este numele adevarat al florilor galbene.

Spre deznadejdea ei, Anicuta s-a suparat cumplit cand a aflat una ca asta si i-a pus ea un nume florilor, un nume secret dar care vroia sa ramana de acum inainte florilor : luminite.

Dar, intr-o seara, fetita a vazut ca florile nu mai erau in gradina. S-a suparat cumplit si s-a dus la bunica ei pentru a-I spune ca florile au disparut. Bunica i-a explicat ca papadiile nu disparusera si ca vor reveni maine dimineata odata cu albinele doar ca acum, dupa apus, ele nu mai au floarea deschisa si ca sunt inchise intr-un capacael verde.

Noaptea, la culcare, cu parul ei bucalat, de culoarea spicului de grau, Anicuta parea ea insasi o floare de luminita.

